

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi poli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 80 kr., za četrť leta 90 kr., pošiljane po pošti pa za celo leto 4 gld. 20 kr., za pol leta 2 gld. 20 kr., za četrť leta 1 gld. 15 kr. nov. den.

~ V Ljubljani v sredo 17. marca 1869. ~

Gospodarske stvari.**Razglas****za lov pomladanskih hroščev ali kebrov na Kranjskem.**

Hranilnica kranjska, priznavši veliko korist pokončevanja keberskega, je odločila lani v ta namen tristo goldinarjev, ki naj jih kmetijska družba daruje takim, ki so nalogili kebrov.

Vsakemu gospodarju je znano, kako silno škodo delajo hrošči ali pomladanski kebre drevju nad zemljo, pod zemljo pa koreninam na polji in senošetih ogerci (črvi), iz katerih se čez 3 leta hrošči izrežajo. Ni tedaj čuda, da se štejejo med največje sovražnike kmetijstvu, in to tem več, ker so tako plodoviti, da ena sama babica izleže 40 do 50 jajčic. Kdor tedaj na priliko le 100 babic pokonča, pokonča 4000 do 5000 hroščev. Po takem pa tudi ni čuda, da umni gospodarji na vso moč pokončujejo ta mrčes in da v mnogih deželah spomladi konec meseca aprila in pa v prvi polovici majnika cele soseske na lov grejé kebrov.

Letos se je posebno veliko teh sovražnikov bati, ker je tako imenovano „kebrovo leto“ in ker zima ni bila tako huda, da bi bila mnogo tega mrčesa pomorila pod zemljo.

Treba je tedaj, da naši gospodarji po vsej deželi vojsko napovedó temu sovražniku in marljivo dajo loviti kebre.

Kdor „Novice“ in „Pratiko“ bere, že dobro vé, kako se po najbolji poti lovijo in pokončujejo kebre. Da pa še drugi to izvedó, povemo jim to-le:

Zjutraj z godej in zvečer v hladu otresaj drevje, kjer so se vgnjezdili hrošči in otrpnjeni tičé, da ti, kakor orehi padajo na rjuho, ki si jo razgrnil pod drevesom. Take pomeči potem v žakelj in jih s kropom popari, da poginejo.

Ko si jih nabral en mernik ali več mernikov, nesi jih potem brž predstojniku kmetijske podružnice svojega okraja, ali županu svoje soseske ali pa fajmoštru svoje fare, da jih zmeri, kolikor si jih nalogil, in potem brž družbi kmetijski v Ljubljano naznani, koliko si jih nalogil in kateri dan. Družba, ktera za zvrhoma napolnjen mernik nabranih hroščev plačuje po trideset krajc., bode po prejetih zanesljivih naznanilih iz vseh krajev naše dežele razdelila tistih 300 gold., ki jih je dobila od hranilnice, in sicer po tej vrsti, da pred dóbi, kdor pride, dokler bo od teh 300 gold. še denarja kaj.

Glavni odbor družbe kmetijske se nadja, da bojo gospodje predstojniki kmetijskih podružnic, fajmoštri in župani ta mali trud na korist doma-

čemu kmetijstvu radi žrtovali, da sprejemajo polovljene in umorjene kebre, — da jih merijo, kolikor jih je kdo nabral, in da naznanijo brž odboru imena tistih, ki so kebrov nalogili in kdaj so jih jim prinesli. — Tem bolj pa se nadjati te domoljubne pripomoči od njih, ker jim nalogljeni kebre ostanejo v last, ki so, kar se jih ne dá kuretini pozobati, ki jih rada žrè, posebno dober gnoj, kterega mernik je po preiskavah kemikarja prof. Stöckhardta po gnojilu svojem vreden okoli 20 krajc. Ravná se pa s hrošči za gnoj tako-le: Vsujejo se, če niso še pomorjeni, v jamo in se poparijo s kropom, da poginejo. Umorjeni se raztresejo na prst, kjer je je za poldrugi palec ali dva palca na debelo. Tù naj se hrošči potresejo s prahom ugašenega apna ali pa laporja. Na to se vrže spet nekoliko prstí, na prst pa spet kebrov kakor poprej, in tako se dela plast za plastjó, dokler je kaj kebrov, in napravi se gnoj, ki hitro pokaže svojo moč na polji, pa tudi drevju dobro tekne, ker v sirovem stanu toliko zaleže, kolikor 6. del tičjeka (guano) posušen pa kakor polovica njega. — Tako se škodljiva stvar obrača na veliki prid kmetijstvu!

Gospodje podružnični predstojniki, župani in fajmoštri se tedaj vljudno prosijo, da to reč drage volje v svoje roke vzamejo.

Glavni odbor c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani 14. sušca 1869.

O mokroti in močvirnosti zemljišč.

Napisal Ivan Tomšić.

Voda ali mokrota, ki se v preobilnej meri nahaja v zemlji in dostikrat po polji in travnikih cela močvirja, grezí in mlake nareja, ovira mnogokrat vspešno obdelovanje naših zemljišč.

Preobilna mokrota je v marsikterem kraju tudi glavni vzrok, da mnoga zemljišča le slabe pridelke, kar se tiče dobrote in obilnosti, donašajo. Rastline v premokrej zemlji ne dobé dovoljnega živeža, kajti koreninice so primorane, le v površnej, to je, bolj rahlej zemlji živeža iskati si, kakor hitro pa le nekoliko globokeje v zemljo pririjejo, brž je preobilna močvirnost nazaj zavrne in koreninice se le postransko razvijajo ali razprostirajo.

Da na ta način rastline gotovo več prostora potrebujejo, da jim potrebnega in zdatnega živeža primanjkuje in vsled tega tudi vspešno rasti ne morejo, to se prav lahko razume, ako vrh tega pomislimo še to, da mokrota, ki se po lasnatih rastlinskih cevkah zbog njihove vlečljive moči polagoma v zemljino površje vzdiguje in v soparje spreminja, zemlje nikakor ne ogreva, marveč jo tako ohlajuje, da čedalje bolj mrzla postaja.